

[Bertel Dahlgaard.]

blemer. Hvordan finder man en beskatningsmetode, der er praktisk anvendelig og samtidig af en sådan karakter, at den kan forebygge misbrug? Her er det svære punkt, og jeg kan ikke erkende, at forslagsstillerne er nået frem til en acceptabel løsning. Der vil efter dette lovforslag fremkomme urimeligheder; loven vil give adgang til en omgåelse af bestemmelserne, som der slet ikke kan være tale om at give mulighed for i en lov.

Jeg har gjort forsøg på at tænke paragrafferne igennem; jeg kan ikke komme ind på alle de enkeltheder, det her drejer sig om, men jeg skal tage et enkelt eksempel, § 2. Her siges, at til forbruget henregnes beløb anvendt til at købe f. eks. indbo, kunstgenstande og andet, der ikke er formueskattepligtigt. Jeg tager eksemplet: manden der køber malerier. Det beløb, han opsparer og anvender til køb af disse malerier, skal ikke præmieres. Jeg vil gerne gøre den ærede ordfører for forslagsstillerne hr. Thorkil Kristensen opmærksom på, at hvis denne mand nu køber malerier på een gang, skal vi sige for 20 000 kr., som han derefter afbetaler med 4 000 kr. årlig i 5 år, kan jeg ikke se rettere end, at så får han opsparingspræmie, og det går jo ikke an. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det samme gælder for køb af møbler!). Ja, ja, det samme gælder på mangfoldige andre områder; jeg tager blot dette som eksempel.

Dernæst mener jeg, man i venstres og de konservatives lovforslag medtager for mange opsparingskategorier som præmieberettigede. Hvis nu opsparingen anvendes — det er også eksempelvis — til anskaffelse af en luksusbil eller luksusbolig eller anden luksus, tror jeg, det spørgsmål vil opstå ude i den brede befolkning, om dette virkelig er en præmiering værd.

Jeg tror, at det ærede medlem ved at tænke lovforslaget igennem igen vil erkende, at man går for vidt med præmieringen, når manden, der har opspareret, får præmien udbetalt i form af et præmiebevis, som han kan betale næste års skat med, og han samtidig bevarer retten til at trække hele det pålignede skattebeløb fra ved opgivelsen af sin skattepligtige indkomst. Det under mig ærlig talt, at netop det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har kunnet stille dette forslag; det ærede medlem er jo modstander af skattefradragretten, men det ærede medlem foreslår altså faktisk her, at man endogså skal have ret til at fradrage den skat, som man er blevet fri for at betale. Det

tror jeg er udover det rimelige; det går vist ikke.

Jeg kunne nævne andre eksempler, men jeg må konkludere i, at dette lovforslag efter min mening ikke kan anvendes i den form, det har. Det betyder selvfølgelig ikke, at jeg ikke overordentlig gerne vil være med til at behandle lovforslaget og drøfte det sagligt igennem — det fortjener det. Den tanke, som § 4 med opsparingskalaen er udtryk for, finder jeg i og for sig ganske skarpsindig, idet jeg dog gør opmærksom på, at skalaen har fejl i sin øverste ende, men det er jo ikke afgørende. Jeg konkluderer da i, at jeg tror, at man bliver nødt til at gå den vej, som det radikale venstre har foreslået, at nedsætte et udvalg til en nærmere drøftelse af alle disse spørgsmål, og jeg takker den højtærede finansminister, fordi han har givet tilsagn om at ville medvirke dertil. Det er meget muligt, at dette udvalg ikke skal sammensættes helt, som vi har foreslået det, men det kan vi sikkert let komme til enighed om.

Jeg synes altså, at det lovforslag, som de to partier har fremsat, er for lidt gennemtænkt eller i hvert tilfælde for lidt gennemarbejdet, men det er egnet til at indgå i de overvejelser, som nu skal foregå i et udvalg. Min almindelige fornemmelse på disse områder er, at man må nå frem til mere enkle former. Det forslag, Danmarks Sparekasseforening har udarbejdet, synes netop at vise, at foreningen er klar derover. Det er meget enkelt, for enkelt efter min mening, det fremgår også af, hvad jeg har sagt, men man vil sikkert kunne kombinere dette forslag med enkelte ændringer i skattelovgivningen. Jeg er iøvrigt enig med Danmarks Sparekasseforening i, at det sikkert bliver nødvendigt ved en lovgivning på dette område at holde sig til de mindre beløb, og det er jo egentlig også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens mening, at det er den store, gennemførte demokratisering af samfundet i økonomisk henseende, der kan være farlig på dette område, hvor opgaven netop er at fremkalde en stærkere opsparingsevne og -vilje i de brede lag.

Det radikale venstre kunne også meget vel tænke sig som led i denne opsparingspræmiering at sætte den nederste grænse for formuebeskatningen betydeligt op; det er en tanke, der er nævnt for mig, og som det måske også var værd at overveje i disse tider. Man har nævnt for mig, at det ikke kan nægtes, at mange ældre mennesker med en formue, der under tidligere tiders